

Medieval Times

מאת רוברטו פונטנארוסה

לא, תן לי להסביר לך. שנסעתי לארה"ב לא אומר שאני הסתדרתי. אני רוצה להבהיר לך טוב את זה כי אתה טוב יודע שאף פעם לא דפקתי את אף אחד. עכשיו, אם אתה נותן לי חמש-עשרה דקות אני מסביר לך טוב מה קרה לי כי אני נשבע לך שאם מישהו מספר לך את זה אתה לא תוכל להאמין. רק לי קורים דברים מהסוג הזה, אולי כי אני טמבל או כי אני מהסוג הזה של טיפוסים שהם לא פראירים אתה מבין? יש אנשים אחרים שהם רגועים יותר, שמקבלים כל מה שיוזקו עליהם, אבל אני בעניין הזה, לא יודע אם לטוב או לרע, תמיד מגיב לכל דבר, אני מסביר את עצמי? אבל מה שאני רוצה הוא להשאיר את העניין ברור מאד איתך כדי שתבין איך מצב העניינים, ושאני לא מנסה, בשום אופן, לסדר אותך. נכון שנסעתי לארה"ב, זה נכון. אני מודה שקבענו להיפגש ב-14 בפברואר וברחתי ולא הודעתי לך כלום. אבל לא הודעתי לך כי לא היה לי זמן ואתה יודע איך פאנצ'ו. הוא אמר "יאללה בא נלך" ולי נראה מעניין הקטע ותפשתי טרמפ. בחלקו גם כדי לראות אם העניינים מתיישרים ואני מתחיל להסתדר. כי אני נסעתי לארה"ב לעבוד, אורסיו, להטות את השכם (לעולה של פרנסה), לא נסעתי למסיבה כפי שאולי סיפרו לך אי שם. פאנצ'ו ורולו – כיוון שרולו גם נסע – כבר כארבע שנים שעושים את הסוג הזה של נסיעות למיאמי לקנות בגדים לחנויות הג'ינסים והם עשו רווח רציני. ואתה יודע את זה טוב, אורסיו, העסק שלי היה בנפילה, במיוחד אחרי הבלגן עם הכושית. אז לקחתי את מעט הפסוס שהיו לי ויצאתי עם פנצ'ו ורולו, לא רק לבדוק את עניין הג'ינסים – כי שוק הג'ינס כבר קצת מעורפל – אלא גם את עניין בובות הפרווה, שם הן במחירים מצחיקים, והן בובות בעלות קונפקציה מעולה ושכאן היצרנים לא מסוגלים להתחרות במחירים בשום צורה. כי שם האמריקאים, ראית איך הם הבני זונה האלה?, עכשיו גילו את הטריק להעביד את הצהובים. אתה תופש את הבגדים, את המכשירים, את הצעצועים, והם כולם מטייוואן, קוריאה, סינגפור, מכל המקומות האלה שמחזיקים את הפועל תחת משטר של ניצול עבדים ומחייבים אותו לעבוד יום ולילה תמורת כוס אורז. כי מכריחים את הטיפוסים האלה לעבוד תמורת כוס אורז. וזה כשלא מעבידים את אלה שיושבים בכלא, אני נשבע לך, כדי להעסיק אותם במשהו, ולא משלמים להם גרוש. הנמרים של האוקיאנוס השקט המפורסמים! זיינו טוב את הנמרים של האוקיאנוס השקט המפורסמים. היאנקיס האלה, אם לא מזיינים אותך צבאית מזיינים אותך באמצעות המסחר. הקטע הוא שעניינו אותי הדובים המרופדים כי אם הדברים ממשיכים ככה עם חנות הג'ינסים אני לא לוקח את זה ללב יותר מדי ועוזב למשהו אחר. אני שם סלון מכירות, ממלא אותו שטויות, וזהו. הבאתי את החרקים האלה מלָבָד, איזה יופי, אני נשבע. בן כמה הילד שלך? לא. הבן שלך כבר גדול אבל אני אומר לך שהקטנים משתגעים על הבובות האלה. אפילו דגים מרופדים עושים הבני זונות האלה. אתה לעולם לא היית מדמיין דג שער אבל הממזרים עושים את זה, ונראה לא רע, תראה מה שאני אומר לך. נסעתי, אורסיו, מה הייתי עושה? אתה לא יודע את הבלגן שהיה לי כאן, אבל נסעתי. טוב, אתה כן ידעת. כך שלא הייתה לי ברירה.

יפה. הגענו למיאמי ושם התחלנו להתראיין עם טיפוסים שונים. בסדר הטיפוסים האלה, הם בסדר. קובנים כמעט כולם. מזל אני אומר לך, כי פאנצ'ו ורולו לא מדברים אפילו מילה באנגלית. שאני קודם שאלתי את עצמי איך עושים הגורילות האלה כדי להבין אחד את השני בשיחת עסקים אם הם לא יודעים כלום באנגלית? אבל, טוב, שם הם כולם קובנים והדברים נעשים יותר קלים. יותר קלים זה בעצם צורת דיבור. זריזים הקובנים. הכי טמבל מזיין בת יענה בריצה קלה. אל תחשוב שהם עשו את הכסף סתם ככה. אמרו לי שכל העוצמה הנוכחית של מיאמי כולה היא הודות לקובנים האלה, דבר שאני לא יכולתי להאמין, תולעים מחורבנות, שברחו כולם מהמהפכה והגיעו עם התחת בידיים עד למיאמי בלי גרוש שחוק. כי אני שאלתי אם הגיעו עם כסף ואמרו לי שלא. שפידל לא נתן להם זמן אפילו לקחת את התחתונים, תראה מה שאני אומר לך. ואם זאת הטיפוסים האלה, אלה שהיו מולטי-מיליונרים בגיל עשרים, עשרים שנה לאחר מכן כבר קיבלו את אוצרם בחזרה במיאמי. תראה אותם. מבריקים הקובנים האלה. קשקשנו קצת איתם, למרות הגועל שגרמו לי התולעים האלה, ונשארה פגישה עם כבד אחד מחנויות הבגדים, קראו אחובל, אני זוכר, לעוד שלושה ימים. היו לנו שלושה ימים פנויים אז. ובא פאנצ'ו, שיש לו דינמיט בתחת, אתה מכיר אותו: אין אלוהים שיגרום לו להישאר יותר משתי דקות באותו מקום ועולה לו על הדעת פתאום לנסוע לדיסנילנד. לדיסנילנד, תחשוב. שלא היה שם אף פעם, שבשביל מה נישאר שם במיאמי וכל זה, והתחיל לבלבל את המוח. ורולו הצטרף. גם עם אותו הדבר. אני לא רציתי לנסוע בשום אופן. ואני אומר לך את זה כי ללא ספק כבר הגיע אלך מישו עם הסיפור שברחתי לדיסנילנד בסגנון מיליונר וכל הבלה-בלה הזה. אני נסעתי מכיוון ששניהם התעקשו על זה ואחרת הייתי צריך להישאר כמו טמבל במיאמי, לבד נשמה, בעודי צופה בערוצים הלטינים. אני רציתי לנסוע ללאס-וגאס, יקירי. אילו היה לי כסף וזמן הייתי נוסע ללאס-וגאס. מה אתה חושב! בלי שום ספק. אמרו לי שאני שיכור, שלס-וגאס היא בסוף העולם, שהמטוס, שהזמן, שהביצים של מוחמד... יצאנו לאורלנדו. פאנצ'ו שכר אוטו, כי הוא מת לנהוג, ויצאנו לדיסנילנד. נשבע לך. לא יודע אם זה לא היה רחוק מלאס-וגאס. זה סופר רחוק. תמיד שמעתי על דיסנילנד, על מיאמי, על חצי האי פלורידה ותיארת לי לעצמי שזה היה שם קרוב. כמו שאתה תופש את האוטו כאן ברוסריו ונוסע לרולדן או סן-לורנזו, משהו כזה. סנטה פה, לכל היותר. שני הדבילים האלה מוקסמים. שהכביש, שהאוטו, שהשילוט, שהמבורגר... אני אקצר. הגענו לאורלנדו, נכנסנו למלון קרוב לפארקים (כי הם כמו פארקים הדבר הזה) ויצאנו ביום הראשון לדיסנילנד... אחרי ארבע שעות הליכה, נשבע לך, כבר הגיעו לי הביצים לרצפה. אילו פגשתי את מיקי הייתי מכניס לו מאה אגרופים בפרצוף, נשבע לך. אנשים מבוגרים, משחקים בדברים האלה, עומדים בתור על-מנת לראות את מערת הפירטים. טמבלים גדולים עם מכנסיים קצרים, אוכלים גלידה. ערבים, איראנים עם פרצוף של טורקים שמבהיל אותך, מוסלמים, אחי, פונדמנטליסטים שחשבת שהם שם כדי לשים פצצה באחוזת הרוחות, אוכלים פופ-קורן ומחכים ככבשים כדי להיכנס לסירות הקטנות האלה שעליהן מתקיף אותך כריש. ממש עניין של משוגעים, מטורף, נשבע לך. איזה חרא. צדק המקסיקני שנהג את המיני-בוס שלקח אותנו ל- Magic Kingdom-הם קוראים מג'יק קינגדום לדיסנילנד ולוקחים אותך מהמלון במיני-בוס. המקסיקני, לואיס קראו לו, איזה פשיסט בן זונה, היה אומר לנו "מפגרים האמריקאים, יש להם פיגור שכלי. אוהבים את כל הדברים האלה, משתגעים על המשחקים האלה. פיגור שכלי, אדוני" היה אומר לנו. אף על פי שהוא, אני

אומר לך, אני לא יודע אם הוא רצה לשחק אותה לוחם החופש של אמריקה הלטינית, מהפכן גדול, אמיליאנו זאפטה או מה. אולי, מכיוון שהוא ראה שאנחנו ארגנטינאים וידע שאנחנו תמיד חשבנו שמעולם לא הפסיקו לזיין את המקסיקנים – כמו כשגנבו להם את טקסס- הוא רצה לשחק אותה נוקם העניים, או משהו כזה. "היו לי כארבעים יאנקיס מאלה תחת שליטתי, אדון" נהג לומר לנו, כי הוא עבד בחברת אוטובוסים. "והתייחסתי אליהם לא טוב. לא; הם מפגרים. דבילים, מסוממים", אבל טוב שהבן זונה לא זו בלבד שהתגורר בארה"ב, אלא שגם קנה בית לכשיצא לפנסיה – היציאה, הוא היה מכנה את זה- והוא קנה אוטו שם, בחוף פלורידה, היה מספר. מקסיקאני מלא כינים. הם הורגים לו את הרעב והוא משחק אותה מהפכן. ובמיניבוס הזה שנסענו לדיסנילנד נסעה ונצולאנית אחת שבדיוק מתיישבת על-ידי. אני אומר לך שהונצולאנית הייתה ארבע. חמש לכל היותר. מאחת עד עשר הייתה חמש, נגיד, אם נהיה נדיבים. נגיד שכאן בחורה הזאת לא הייתה נוגעת לי בתחת אפילו עם מקל, אבל שם, ראית? הבדידות מובילה אותך להיות טמבל. הונצולאנית, לאונור אני חושב שקראו לה, הייתה לבד וכמונו גם נשארנו לה יומיים סנדוויץ' עקב עסקים. היא בדיוק חוזרת באותו מיניבוס איתנו ושם תופשים בחזרה את השיחה. ולמחרת, בבוקר עוד פעם פוגשים אותה בארוחת הבוקר. ממש במקרה, כי הם וואחד מלונות שתמיד מלאים. אבל אני פוגש אותה. פאנצ'ו ורולו עוד פעם למג'יק קינגדום, או ליתר דיוק ל- Epcot שאמרו לי שזה יותר מעניין, יותר לאינטלקטואלים, צחקו עלי. שלחתי אותם לכוס אימא שלהם, אמרתי להם שילכו לבד, שלא תופשים אותי עוד פעם. חוץ מזה, הרגליים שלי היו כמו שני קבאים מרוב הליכה ביום הקודם בדיסנילנד. נשארתי במלון אבל קבעתי עם הונצולאנית לצאת ביחד לארוחת ערב. אני חוזר ואומר שהונצולאנית לא הזיזה לי אף שיערה אחת אבל, קצת, גם רציתי להשוויץ איתה מול שני המפגרים האלה שהזילו ריר עם "בחזרה לעתיד", "הר החלל" ובאו לספר לי נפלאות על הטכנולוגיה ועל העולם הראשון. שאם זה העולם הראשון עדיף שנחתוך לעצמנו את הביצים ונזרוק אותם לחזירים. רציתי להגיד להם, "חברה, אתם תמשיכו להצטלם עם מיני מאוס ופלוטו הכלב שאני הולך למסיבה עם הבחורה. שאולי אפילו אני תופש זיון ושאחר-כך שיספרו לי על רכבת ההרים". כי אתה יודע היטב, אורסיו, ובזה כולנו דומים, שאני יכול להגיד לך שהונצולאנית לא הזיזה לי אף שיערה אחת אבל שאם הזאתי הייתה מוסרת לי כדור, -והיא מסרה לי כדור- בסביבות חצות (כי שם הכל זה מוקדם יותר) עם שתי בירות יותר מדי אני מסוגל להוריד את הונצולאנית, ואם אני נשאר יותר משלושה ימים אני אפילו יכול לדקור את המקסיקאני הבן זונה הזה, אתה יודע. אני פוגש את הונצולאנית בערב והיא אומרת לי, נלהבת מאד, שאפילו הכינה לנו תכנית. שהולכים ל- Medieval Times, שכבר הזמינה מקום, סידרה הסעה ושהיא מזמינה. שם שמת לי לב שהיא רוצה להשכיב אותי, אבל שיחקתי אותה טמבל. קשוח, ראית, בסגנון קלינט איסטווד. שאלתי אותה, כפי שאתה מן הסתם הייתה שואל את עצמך, כמו שכל אחד היה שואל את עצמו, מה היה הדבר הזה מדייבל טיימס. היא אמרה לי שזה מסעדה שבזמן שאתה זולל יש הצגה מדייבלית, כזאת עם אבירים שעושים דו-קרב עם חניתות. אתה זוכר אורסיו, את הסרט הזה Ivanhoe שהיו עורכים את ההתחרויות המדייבליות, רכובים על סוסים, עם מגנים וחניתות, שמי שהיה זורק את השני לקיבינימט מהסוס מנצח? טוב, מזה, היא אומרת לי. "נדפקנו" חשבתי לעצמי. אני שתיארתי לעצמי, לא אגיד לך מק-דונלד, אבל משהו צנוע, איזה מקום איטלקי שיש שם, איפה אפשר לאכול פסטה. אפילו פיצה, כוס

יין. אני ארבעה ימים במיאמי וכבר מתגעגע לאוכל. תראה איזה טמבל. לא נראה לך אבל זה ככה. והנקבה הזאת יוצאת לי עם זה. לאכול בזמן שרואים הצגה של אבירים עם שריון שמתכסחים עם חרבות. אני נשבע לך שהייתי על סף להגיד לה לא, שלא הולך, שתכניס לעצמה את ההזמנות בתחת. אבל לא היה לי מה לעשות, הייתי רעב והתנתקתי מהחברה. הם לא היו אמורים להגיע למלון עד מאוחר, וחוץ מזה הם היו מגיעים הרוסים כפי שהגעתי ביום הקודם, אחרי שהלכו יותר משמונה שעות כמו אידיטים בכל Epcot. ללכת לאכול לבד לא היה כדאי לי כי שנה אחת בלבד ב-Cultural כשהייתי בן שבע לא הספיקה לי אפילו כדי לבקש את המלח בחומוסיה. ושם באורלנדו זה לא כמו במיאמי שכל העולם מדבר ספרדית. שם הלך עליך, אחי. בקצת אנגלית אתה חייב לשלוט והונצולנית הזאת אמרה לי שהיא דיברה אנגלית מושלמת כי היא עבדה במארקאיבו בחברת נפט של היאנקיס. אתה יודע שהיאנקיס זיינו גם זיינו את הונצולנים, ולא רק אותם, עם הסיפור של הפרטטת הנפט וכל זה. אז הלכתי עם הבחורה. כמובן, הנהג של המיניבוס היה לואיס השמן. ועוד פעם עם אותו הדבר. כבר לא איתי אלא עם זוג ספרדים שנסע איתנו. "רפי שכל, אדוני, אידיטים, גם גנבים", ואמר, כשמתייחס לעניין הזה של מדייבל טיימס: "זה בסדר, כן, יפה מאד" עם סגנון דיבור, איך אגיד לך? מזלזל, "כדי לבקר רק פעם אחת, כמובן. אתה רואה את זה פעם אחת וזה מספיק, אדון." קצת מתייחס אלינו כאל מפגרים בגלל זה שהולכים למופע הזה. כאילו הוא אומר: "אנשים מבוגרים שהולכים לראות את השטויות האלה!" אני נשבע לך שהרגיז אותי, כבר עלה לי על העצבים המקסיקאני הזה. עד כדי כך, נשבע לך, שהכניס לי נטייה מוקדמת חיובית כלפי המופע. ראית? סתם כי מרדן אני. ככה אני. בגלל זה קורים לי הדברים שקורים לי. אמרתי, "המקסיקאני הזה מדבר סתם. אין זין שיתאים לו". ונכנסתי שמח למסעדה, נכנסתי טוב, עם מצב רוח טוב... בשביל מה? אלוהים אדירים! בשביל מה? צדק האיש. ראשית אגיד לך שזה מקום ענק, שמנסה לחקות טירה, מהצד החיצוני. נכנסים מעל גשר מתרומם ונכנסים למין חדר המתנה, ענק, מאד גדול. בפנים, לדעתי שרציתי ארוחה אינטימית, כבר היו כאלף איש. אבל לא אומר לך את זה כמטבע לשון. היו כאלף איש, לא פחות. אבל לפני שנכנסים - כשמבקשים את ההזמנה, את הכרטיסים והדברים האלה - שם איזה ילדונת לבושה בסגנון ימי הביניים נותנת לך כתר. כתר זול, כאלה מקרטון שמשמשים לימי הולדת של הילדים, ראית? בצבע מסוים. ירוק, או כחול, או אדום. אנחנו קיבלנו אחד עם משבצות לבנות ושחורות. והורו לנו לחבוש אותו. שם אני כבר סטייתי לקיבינימט. ראית כשאתה מתחיל להרגיש איזה התחממות שעולה לך מהבטן לראש? משהו כזה התחלתי להרגיש. הונצולנית שמה את הכתר בלי להתרגש וביקשה שאני אעשה אותו הדבר. ואני לא התייחסתי אליה. עד אותו רגע ניסיתי להיות פחות או יותר ידידותי, ניסיתי לא להתניע את עצמי כי אני מכיר את עצמי. חוץ מזה לא רציתי להביך את הבחורה המסכנה הזאת - שהייתי בסדר אני אומר לך - כי היא הזמינה אותי ועשתה הכל ברוח טובה. מה שקורה הוא שהונצולנים הם בני מושבות קולוניאליות ואני לא יודע למה, אבל מתאים להם כל מעשה ליצנות שעושים האמריקאים. כי אני נשבע לך שזה היה מעשה ליצנות של החושרמוטה. שיקבלו את פניך במסעדה ויתנו לך מין כתרונ צבוע כדי שתשים אותו על הראש. וזה לא היה הקאנטינה של לולו, שאתה הולך לשם עם בלונים לרקוד את הטרנטולה. לא. זה התיימר להיות מקום לג'נטלמנים, מסעדה מדרגה ראשונה. תפשתי את הכתר ושמתי אותו מתחת לזרועי, על מנת להתאים את עצמי ולא להשליך אותו לכל הרוחות. אחר כך, השיא. לפני

שעוברים לסלון מקבל אותך מין טיפוס לבוש כמלך, כמלך יקירי, עם שכמייה, כתר מזהב, זקן, חרב, ואתה חייב להצטלם איתו. טוב, מציעים לך להצטלם, כמעט מכריחים אותך כי אחרת אתה לא עובר. מעשה הליצנות השני של הערב. לא זו בלבד שאתה חייב לחבוש כתר כמו טמבל אלא שאתה גם חייב להצטלם עם אותו הכתר ועם בן אדם מחופש למלך, כך שתישאר עדות גראפית לדורות הבאים, ושאחר כך החברה מהשכונה ימותו מצחוק מהטמבל שנסע למיאמי. ואם זה לא מספיק, התגובה שלי לא הייתה לשלוח את המלך לכוס אימא שלו. נשארתי כמו טמבל לידו וצילמו אותי. כי הכל מהיר שם. צ'יק צ'ק וזהו. וזה שלא הגבתי הרגיז אותי עוד יותר. למזלי לא יצאתי עם הכתרון על הראש – לפחות הגנתי על פיסה זו של כבודי- יצאתי עם הכתר מתחת לזרוע, כפי שראוי לאדם שלא מתייחס לדברים כאלה. למעלה הונצולנית, בסלון, ירדה עלי. אמרה שיצאתי יפה מאד ושיכולתי לקחת את התמונה הזאת לילדים שלי. רצתה להוציא ממני מידע הנקבה, מאד פיקחית, לדעת אם אני נשוי ודברים כאלה, אבל אני הייתי כל כך חם שלא התייחסתי אליה.

בחדר ההמתנה, אורסיו, נשבע לך, כל האנשים, כמעט אלף איש, עם הכתר על הראש. אתה אומר ליאנקיס שישומו חתיכת חרא על הראש והם שמים אותה. אנשים מבוגרים, זקנים, שמנים וקרחים, זקנות מצ'וקמקות מאד אלגנטיות, עם הכתר על הראש. ואז בא השיא. מה שחירפן אותי והעלה לי את הפיוז. הילדונת שקיבלה את פנינו בכניסת הטירה מדברת עם הונצולנית ומורה לה על משהו, שאחר-כך הונצולנית מעבירה אלי. אנחנו קיבלנו את הכתר שחור-לבן ולכן הינו חייבים לעודד את האביר השחור-לבן. אבל תראה אם הם טמבלים האמריקאים האלה. תראה אם הם לא שמים זין על זכות ההגדרה העצמית של העמים! לא זו בלבד שמכריחים אותך לחבוש כתר מגוחך, הם גם קובעים לך את מי אתה חייב לעודד בקרב החרבות! אי-אפשר להעלות על הדעת! היה לך כתר שחור-לבן ואתה חייב לעודד את האביר השחור-לבן! זה כאילו אתה פה, למשל, הולך לטורניר כדורגל בן ארבע קבוצות ואתה לא אוהד של שום קבוצה. טוב, לאחר חמש דקות שאתה רואה אותם משחקים, אם בא לך אתה כבר יכול לבחור אחת מהקבוצות. כי אתה אוהב איך הם מניעים את הכדור, כי משחק שם חבר שלך, בגלל צבע החולצה, כי הם מפסידים ונראים לך סימפטיים, או מסיבה כלשהי, אחי, מסיבה כלשהי. אבל אתה מחליט, אתה מחליט, אתה לבד. נשבע לך שאני, במצב העניינים הזה הייתי כזה מורעל, כזה מורעל, שלא התייחסתי לונצולנית שנדמה לי שהיא כבר התחילה להבין שבאותו ערב היא לא תזיין אותי. אף על פי שאני אומר לך שאני, עד הרגע הזה, בלעתי, בלעתי. לא אגיד לך שחייכתי אבל ניסיתי לא לסטות לכל הרוחות ולהתחיל לקלל את כולם בקול רם. אם זה לא מספיק, מופיע הליצן מלך הזה, המזוקן, ומכריז שנתכונן לעבור למקום המופע. באנגלית כמובן, אבל הונצולנית תרגמה לי. שקודם כל יעברו אלה עם כתר ירוק, אחר-כך אלה עם כתר אדום, וככה עד שעוברים כולם. ואני חשבתי לעצמי "אבל מה זה פה? בית ספר? למה לא אומרים לנו להסתדר בתור ולהחזיק ידיים?". והאמריקאים מבסוטים! כולם עוברים לפי צבע הכתרונים, מקפצים, מתים מצחוק! כמו כבשים, אחי! אחר-כך באים אליך עם ההתעלות של האינדיבידואליות וכל הבלה-בלה הזה! עם ג'ון ויין מנופף לבדו מן האופק או ברוס ויליס שעושה מה שבא לו למרות שמפקד המשטרה פוקד עליו לעשות את ההיפך! נשבע לך שברוס ויליס הולך למדייבל טיימס ושם את הכתרון האדום וצועק למען האביר האדום כמו כל אחד משאר הטמבלים. כי ככה לקחו אותם

לוייטנאם, לקוריאה, למלחמה השנייה, אחי! כמו כבשים! אומרים להם ניתן לך כומתה ורובה והם מאושרים, יא-אללה... אוי, איך הייתי, אחי! מורעל הייתי, נשבע לך, מורעל. נכנסנו, -כשהגיע טורנו- לסלון של המופע ואיפה שהיינו אמורים לזלול. תראה, זה כעין סככה ארוכה, מלבנית, ענקית – לא יודע מה הארוך- כבלוק על ארבעים מטר רוחב. לאורכה, לשני צידיה, היציעים לאנשים, שהיו מחולקים לסקטורים. כאן האדומים, כאן הירוקים, כאן הכחולים, כך שהאזהדים לא יתערבבו. כי אם עושים אותו הדבר בארגונינה, אחרי כוס היין הראשונה אנחנו כבר מרביצים מכות אחד לשני. והם כמו מדרגות היכן שאתה יושב ביציע, ולפניך יש משהו כמו דלפק קטן, גם לאורך, כמו דלפק ארוך הייתי אומר, עליו אתה יכול להישען ושם גם שמים לך את אוכל. והכל די צפוף, דבוק עליך נמצא הבן אדם השני. בראש הסככה, גבוה, יש מין תא ששם הולך האיש המחופש למלך, המזוקן שגם הוא זה שמנהל את השרביט ולא מפסיק לדבר במשך כל הערב. ומהצד השני נכנסים האבירים. בין יציע ליציע, הרצפה, הזירה, לא יודע איך לקרוא לזה, בשביל הסוסים. שיש על זה כמין חול כמו בקרקס. והאורות, הדגלים, החצוצרות שמכריזות כשמגיע המלך או המלכה. או כשיוצאים הטיפוסים שהולכים להתכסה בחנינות, כל זה. אני אמרתי לעצמי: "טוב קרליטוס, חכה רגע, תירגע ותיהנה. תנסה ליהנות כמה שיותר ותרד מהאופנוע". כי אולי, אולי אפילו הייתי משכיב את הונצולנית אפילו. כבר היא נייהתה קצת לבבית, ראית? והיא היתה מנצלת שהיינו חייבים להצטופף כדי להתנפף איתי קצת. הייתה נותנת לי בפה חתיכות כרפס, או מלפפון, אין לי מושג איזה חרא שמו לנו בצלוחיות כמנה ראשונה קרה. הכל קצת מחוספס – כי אוכלים בידיים שם- כמו בסרטים, זה לא סיפרתי לך. גביע אפרורי אחד מפלסטיק, או לא יודע מאיזה זבל היה עשוי, שמתיימר להיות מארד. מין גביע גדול, כמו בשביל- "הנסיך הגיבור". חוץ מזה כוס זכוכית וצלוחית המלפפונים. בנוסף, בניסיוני להשתחרר ולהיות מבסוט, כשמתחילים להגיש – עבר איזה בחור מחופש למשרת אישי או משהו כזה- ממלאים לי את הכוס בפונטש. פונטש אחי! כמו במתנ"ס השכונתי! אני לא יודע אם זה באופנה או שבחצר המלך ארתור היו מגישים את זה, האמת היא שמילאו לנו את הכוסות בפונטש. ואז התחלתי להרביץ פונטש. עוד פונטש. כל פעם שעבר המשרת הימי-הביינמי הזה תפשתי אותו בתחתונים האלה שהם לובשים והזמנתי עוד כוס. לבסוף כבר הסתכל עלי לא יפה אבל המשיך למזוג לי, מזג לי. כי אם יש מה לקנא באנשים האלה הוא הגישה החיובית בה הם עובדים. תמיד עליזים, תמיד צוחקים. אני חשבתי לעצמי: "בטח, איך לא יתקדמו האנשים האלה עם גישה זו לעבודה וכזה מצב רוח? הם לא כמו היפאנים שהם עובדים כי הם חולי נפש ואם מפסיקים לעבוד נכנסים לדיכאון עמוק וזורקים את עצמם מתחת לרכבת מהירה. אלה אוהבים." עד שהונצולנית הסבירה לי. הנערים עובדים בשביל הטיפ. בגלל זה יש להם גישה חיובית כזאת, או עושים כאילו יש להם גישה חיובית. ושם המעסיק רוצה לפטר אותך ואומר לך תתחפף מכאן, ותשכח מהודעה מוקדמת או מפיצויים או מכל דבר כזה. נותנים לך בעיטה באמצע התחת ולך לדרוש קצבה מביטוח לאומי. חוץ מזה, אני אומר לך, אם זה לא מספיק, קצת זמן לאחר שהשאיר את הפונטש, עובר עוד פעם הבלונדיני הזה, הפעם עם בירה, ומוזג לי אותה בקנקן גדול, גם כן דמוי מין נתך עופרת ובדיל, או משהו כזה. וכבר ערבבתי את המשקאות. אני שיודע שלא טוב לי. כי אם אני מזנק עם צ'מפוס, אני יכול להמשיך עם צ'מפוס כל הערב, שאתה לא תשים לב. אבל אם אני אי שם מערבב אותו עם איזה וויסקי או איזה ג'ין טוניק, אז נדפקתי, כבר קרה לי. ואני רוצה להגיד לך שאלה

לא מגישים לך פונטש וגם בירה סתם מתוך נדיבות. מגשים לך את זה כך כי הם לא יודעים לשתות, אחי! הם מערבבים, מערבבים כל דבר. או הם לא שותים בירה עם טקילה? שותים בירה עם טקילה. סיפרו לי שהם עושים ככה. והם חושבים ששתיית יין הופך אותם לאיננים יותר. ראית שבסרטים אלה שמופיעים ושותים יין הם האינטלקטואלים, ומתברר שיש להם יינות מחורבנים שאי אפשר אפילו לטעום. לא מפסיקים לדבר על היינות מקליפורניה, ופאנצ'ו אומר לי שאתה שותה כוס אחת ואתה עם שלשולים במשך ארבע ימים עם היין הזה. העניין הוא שהרגשתי חרא בגלל הבירה והפונטש והם לא הרגיעו אותי כלל. אם זה לא מספיק הטיפוסים מתניעים על ההתחלה עם מרק. על ההתחלה, ראית? מרק, אתה יכול להאמין? תראה אותי, בן אדם מבוגר שותה מרק בחצר המלך ארתור. הצעתי אותו לונצולנית שאני מבטיח שמצצה וזללה כל מה שהניחו לפני. הם מדינות שנרעבו, ראית? ואף על פי שניתן היה לראות שהונצולנית הסתדרה עם הכסף, גם ברור שהאנשים האלה מהלאומים המשועבדים, כשנותנים להם לאכול מנצלים את ההזדמנות, לא זורקים שום דבר, כי לא יודעים אם למחרת יהיה להם מה לזלול. אף על פי שהונצולנית כבר הייתה משהו אחר.

נכנסו האבירים, נגיד, כבר החלה המופע והציבור השתגע לגמרי. אבל השתגע לגמרי, נשבע לך אורסיו! אלה שאמרו להם לצעוק בעד האביר הירוק, צעקו בעד באביר הירוק. אלה שאמרו להם לצעוק בעד האביר האדום, צעקו בעד האביר האדום! והכל ככה. כמו כבשים, אחי! היו לוקחים אותך כמו עיוור להשתין האימפריאליסטים הממזרים האלה. והונצולנית הייתה כמו חסרת שליטה. צעקה ומחאה כפיים לאביר השחור-לבן שעצר לפנינו כדי לקדם את פני האוהדים שלו, כי כל אחד עוצר מול האוהדים שלו כדי לקדם את פניהם. אני זוכר שאמרתי לה – אני לא הרגשתי טוב, אני נשבע- אני אומר לה "אבל את מפוצצת בת אלף זונות!" טוב שהבחורה לא שמע אותי עם הצעקות וכל זה, לא שמעה אותי. ואז החלטתי לצעוק בעד הצהוב. עומד באמצע היציע של השחור-לבן התחלתי בצעקות: "יאללה צהוב, יאללה לעזאזל!". אלה שהיו מסביבי הסתכלו עלי קצת מוזר. אפילו אלה מקבוצות האוהדים האחרות. אפילו אני אומר לך, שמאחורינו הייתה קבוצת נערות ברזילאיות, לא יותר מבנות ארבע עשר, חמש עשר, שעשו בלגן מהסרטים, שהתחילו לצעוק עלי בוז. כמו אל בוגד צעקו עלי בוז. אפילו הצהוב שם לב לבלגן והישיר מבט לצד שלי ובירכתי אותו לשלום עם יד קמוצה כלפי מעלה! הוא נראה צ'חצ'ח משכונת סלאדישו, הקדוש המסכן הזה, מה שנתן לי עוד חשק לעודד אותו! בטח היה איזה צ'יקאנו, אחד מהפורטוריקאנים האלה, או איזה מקסיקאני מאלה שמסתגנים לארה"ב בתוך משאית או בחציית נהר. אולי הוא מאיזה חווה מגואדלחרה ובגלל זה ידע לרכב על סוסים והקדוש המסכן הזה נתקע בליצנות הזאת והיה חייב להמשיך עם הקרקס כדי להרוויח גרוש. אני מתאר לעצמי את הבושה לכתוב מזקנתך שאומר: "השגתי עבודה בארה"ב", ולשלוח לה תמונה בה אתה מחופש לגברת עתיקה עם הכידון הזה, המגן, החרב הצעצוע. כי לבושים בדיוק בהתאם לתקופה האומללים האלה. כמו שרואים אותם בסרטים האלה של הטירות. וגם הסוסים, אני מבטיח. אני נשבע לך שכשהברזילאיות האלה, הנערות הברזילאיות התחילו לצעוק עלי בוז, עמדתי, הסתובבתי ושלחתי אותן לכוס אימא שלהן. הדם עלה לי לראש, אני נשבע לך. ומעבר לכל, ערוב המשקאות כבר גרם לי להיות קצת משובש. נראה שעכשיו נמצא באופנה כל הטילים של נערות בנות חמש עשר, שבמקום לחגוג את יומולדת עם מסיבה, שולחים אותן לדיסנילנד.

וקפצו, וצעקו, ושרו הדברים האלה של שושה, וכולן היו מחורמנות על האביר השחור-לבן שבא לברך את אוהדיו ושנראה הומו, הבן זונה, אתה לא יודע כמה הומו הוא נראה הבחור הזה. אבל ברור, עם הבגדים האלה, עם השער הארוך, הסוס וכל זה, הבנות היו סופר מחורמנות ויללו כאילו ראו את מייקל ג'קסון. כי את הברזוקות שולחים ההורים כדי שאולי איזה כושי יזיין אותן סוף סוף ויבתק להן את הבתולין. בשביל זה הם שולחים אותן. ואני השתגעתי עוד יותר. תפסיק לבלבל את המוח! עם יצירתי כמו הברזילאים, עם התבלין האפריקאי הזה, מעודד איזה עצלן רק כי בכניסה אמרו להם שחייבים לעודד אותו. למה לא הולכים לאם-אימה הזונה שהמליטה אותם? זו הסיבה שככה הולך להם, זו הסיבה שהם כמעט אנלפבתים המקורניים האלה, שלא יודעים אפילו לקרוא.

טוב שבאיזשהו שלב הביאו עוף לאכול, והתחלתי לאכול עוף. אבל הבעיה היא שלא מביאים חתיכת עוף, רבע עוף, זה לא שהמשרת הזה, הבלונדיני עם תחתונים הזה, בא ושואל אותך: "חזה או רגל?" לא. הבלונדיני בא עם מגש כזה גדול ומשאיר עוף אחד לכל אחד. עופון לא מאד גדול, כזה היה, שלם, בתנור, עם רוטב כזה שהם שמים לכל דבר, קצת מתוק. כי אני מבטיח שהם מאמינים שהם אוכלים טוב מאד ולא יודעים לאכול כלום. לכל דבר הם מכניסים קטשופ וכל הזבל הזה, חרדל, רסק עגבניות. ועם הידיים, חביבי, כמו המלכים. אני התחלתי להרביץ עוף משתי סיבות. ראשית, כי היה טוב מאד; ושנית כי שמתי לב שהייתי חייב לאכול משהו כי שתיתי בלי חשבון ועל הקיבה ריקה. וזה ממית. חטפתי שיכרות כזאת בחמש דקות כי לא אכלתי כלום עד אז. וזה תרגיל של האמריקאים הבני זונה האלה. הם משכרים אותך כדי לשבור לך את הרצון. אתה, שיכור, עושה מה שהשני רוצה והיאנקיס האלה שלמדו את זה מהספרדים, שגם הם בני זונה. או לא למדו את זה מהספרדים? או לא נכון שהספרדים דפקו את האינדיאנים עם האלכוהול? דפקו אותם עם האלכוהול, יקירי. או לא נכון שחצי האי פלורידה הייתה מלאת ספרדים? ואני ערב לך, שאיתי הם השיגו את המטרה. כי אני אכלתי את העוף, שהיה סופר דופר, גם שתי מנות של צלעות החזיר שהם הביאו, ותפוח אדמה אפוי ולא עברה לי השיכרות. אני מבטיח לך שיש חלקים שאני לא מספר לך כי אני לא זוכר כלום. הכל ענן גדול ולא זוכר וזה אחד מהטעונונים –אחר כך אני אשלים לך טוב את העניין- שמהם נתפשה העורכת דין, אף על פי שזה משהו שאני ארחיב לך בסוף. מה שאני כן נשבע לך זה שנשארתי עם שומן עד הביצים עם הקטע הזה שאכלנו בידיים. כי בנוסף כבר התחילו קרבות האלימינאציה בין האבירים. אני אסביר לך: קודם כל הטיפוסים האלה עושים איזה תרגיל כישרונות, נגיד. מוצאים איזה טבעת באמצעות החנית, דומה לחישוק, תוקעים מין כידונים קצרים יותר במטרה מקש. טוב. הייתי אומר שזה החלק הכי כן של העניין כי שם אין קומבינות, כי שם זה רק הצגה של כישרונות רכיבה. אבל בקרבות הכל הוא קרקס מוחלט, תרגיל בו בטח אומרים: "טוב, היום אתה מנצח ומחר הוא מנצח". כזה פשוט כמן "ענקים בזירה". שלא יקרה שתמיד מנצח אותו אחד ושהוא ירגיש שהוא סופרמן ושהוא ינסה למחרת את אולימפיאדת הקרבות המדייבליים. או שיצא עם זה שהוא רוצה יותר כסף כי הוא מלך המילונגה. העניין הוא שהתחילו כבר לפסול אחד את השני, והציבור היה בטירוף חושים. ניהלו דו-קרבות של אחד נגד השני מאלה של Ivanhoe. עם החניתות הארוכות, כל אחד מצידו של מין מעקה, היו באים ומכים את המגנים. זה שנופל נפסל. וההוא שלי היה במצב טוב! ואני שהמשכתי עם הפונטש הייתי כל פעם יותר מטורף, אני מודה. ניקיתי את הידיים עם שומן בגב הונצולנית,

למשל. לא כבן זונה. רק מתוך עצבים. ראית שאתה רואה שאתה מאבד שליטה, שיש לך משהו שעולה לך מהבטן דרך הגרון ולא יכול לשלוט בו? מעל הכל הברזילאיות צעקו עלי כל מני דברים כי השחור-לבן גם נראה שהלך להעפיל לגמר. איך הייתי כזה מואץ, חסר שליטה, כזה לא עצמי, שהאביר הצהוב, כשניצח בחצי הגמר, קודם בירך את הציבור שלו ואחר-כך בא מולי ובירך אותי בקידת כידון! אפילו המלך, הטמבל הזה שלא הפסיק לדבר, הסתכל עלי מהתא שלו ברוגז. ואין צורך לספר לך שהגמר היה בין האביר הצהוב והשחור-לבן! שם יצאתי מדעתי. עליתי על המושב שלי, הסתובבתי לכיוון הברזוקות, הוצאתי כסף שהיה לי בכיס ודפקתי אותו במשענת של השורה שלנו. "שם כסף על הצהוב" צעקתי. "שם כסף על הצהוב, כוס אימא שלו!" והתקפלו. הברזילאיות התקפלו – אתה יודע היטב שהברזוקים מתקפלים כשהם לא משחקים בבית- אבל התחילו לשיר לא יודע מה. היו מסתכלות עלי ומצביעות עלי, היו צוחקות הילדונות, מאד פיקחיות, קיפצו במושבים. התחיל הדו-קרב הסופי ואני, אני אומר לך את זה עם יד על הלב, הייתי יותר בלחץ מאשר עם סנטראל. אם זה לא מספיק, הייתה לי אינטואיציה שלא היה תורו של האביר הצהוב לנצח באותו ערב, אבל הוא התנפח במיוחד בשל התמיכה שלי. הוא מצא טמבל שמעודד אותו באש ובמים, עמוק בתוך קבוצת האוהדים של היריבים, שובר את הכלים לכל היאנקיס ההומואים ואמר: "אני לא יכול לאכזב את האיש הזה". השחום התמלא עוז, עייף שיתייחסו אליו כאל זבל בגלל היותו דובר ספרדית, ואמר: "הערב אני מנצח ושילכו כולם לכוס אימא שלהם!". והוא בא, והצהוב מושב את השני על התחת במכת חנית. לעזאזל עם הבלונדיני ההומו, השחור-לבן. לא יודע, לא זוכר טוב מה שעשיתי. עליתי על המושב, אני חושב שצעקתי משהו למלך ותפשתי לעצמי את הביצים, עשיתי לו ככה עם האצבעות כמו שאני מזיין את כולם. אחר-כך הסתובבתי לכיוון הברזילאיות וגם תפשתי את הביצים והראיתי להן אותן. אפילו לא יודע לאן נעלמה הנוצולנית, למשל. אני חושב שדחפתי אותה כשהשחור-לבן התגלגל על הרצפה. וזרקתי אותה כארבע מדרגות למטה. הייתי מטורף, מטורף. בטירוף כזה קיללתי את הברזילאיות שלא שמתו לב שהשחור-לבן התרומם, הוציא את חרבו ורץ לקראת הצהוב. הקרב לא הסתיים! שמתו לב רק כשהברזילאיות כבר לא קיללו אותי אלא שקיפצו ושוב עודדו כשהן מישירות את מבטיהן לזירת הקרבות. והשחור-לבן כיסח את הצהוב. דימו כאילו נלחמים עם חרבות ועם הכדורים האלה עם קוצים – כי זו הייתה סימולציה מגעילה- והכושי ההומו המקסיקני הזה זרק את עצמו לרצפה כמו מי שקופץ לבריכה, הוא נתן לו לנצח הבן זונה. הכבוד האצטקי שבו תליתי את תקוותי לא הספיק. בטח הוא חשב, בעל הכינים הזה, שעדיף להבטיח איזה מנת שעועית מאשר לנצח אותו הערב ולשמח איזה ארגנטינאי במצב של שיכרות מוחלטת. ואז, האביר שחור-לבן בא לקראתנו, סתם מתהלך, ובירך עם חרבו לכיוון היציע שלנו, במיוחד לקבוצת הברזילאיות שיללו בצורה היסטרית. כאן זה איפה שאני תפשתי את הכוס, תפשתי את כוס הזכוכית, הגבוהה, הזאת של הפונטש, אורסיו, אני תפסתי את הכוס וטראח – האביר השחור היה כמו מפה לשם- וזמזמתי אותו עם הכוס. כאן שמתו לו אותה. בדיוק כאן. נפל עגול הבן זונה. לא אמר אפילו איי. ירד לו דם אפילו מהאוזניים. כאן שמתו לו אותו. מה שבא אחר-כך, טוב, אתה כבר יכול לדמיין בעצמך. אתה יודע איך האמריקאים, עם העניין הזה של התביעות המשפטיות. קיימת תעשייה של תביעות שם. אתה בא אלי הביתה לארוחת ערב, נחנק עם גרגיר לחם ומכניס לי תביעה משפטית, ככה, ישר. אתה לא יודע את הזמן שהייתי במעצר. אחר-כך יכולתי לצאת בגלל הדבר הזה

שאמרתי לך על העורכת דין שטענה "חוסר שליטה פסיכוטית תחת מצב של התרגשות אלימה". אבל העניין ממשיך, אורסיו. באמצעות השגרירות. אם אצטרך לשלם זה יהיה מעל 27,000 דולר, אחי, זה לא מעט, אתה מבין? לכן אני מבקש שתחכה קצת, אין לי כוונה לדפוק אותך, אין צורך להגיד לך. אתה יודע היטב איך האמריקאים. וזה עוד תרגיל שיש לטיפוסים האלה להוציא לעולם השלישי את הכסף. במיוחד לכל אלה שמתנגדים לשיטה. לכן אני מבקש ממך, חכה לי רגע, אורסיו, שאני חושב שהכל יסתדר.